

WSTĘP

„Czy serce nie pałało w nas?” – tak relacjonuje św. Łukasz słowa dwóch uczniów Jezusa, którzy pospiesznie zmierzają do Jerozolimy, by donieść swoim przyjaciołom o tym, co się im przydarzyło we wsi Emmaus (por. Łk 24, 13-35). To, co uczniowie powiedzieli towarzyszom o swoim doświadczeniu i co usłyszeli w zamian o ich spotkaniu ze zmartwychwstałym Jezusem, pogłębiło oraz tchnęło nową siłę i nadzieję w ich wiarę.

Ci, którzy rozważają Pismo Święte, wiedzą, że to, czego doświadczyli wspomniani uczniowie, może być także udziałem każdego chrześcijanina, który poszukuje bliższej relacji z Panem. Kiedy człowiek zgłębia swoje pragnienia oraz szuka odpowiedzi na pytania i dzieli się nimi z innymi, którzy kroczą podobną drogą – wtedy poprzez rozmowę poszerza swoje horyzonty poznania.

Od czasów Ignacego do nam współczesnych, jezuici modlą się słowami Pisma Świętego, które rozpalają ich serca. Dzielią się swymi przemyśleniami i problemami ze współbraćmi i przyjaciółmi. Uczą w szkołach, głoszą kazania, udzielają rekolekcji. Dzięki książkom, dziennikom du-

chowym mogą przekazywać innym swoje doświadczenia walki, problemy oraz refleksje. Modlitwy, zawarte w niniejszej książce, zostały zebrane z tychże źródeł.

Święty Ignacy Loyola (1491-1556), założyciel Towarzystwa Jezusowego, nosił ze sobą małą książeczkę, w której zapisywał swoje ulubione modlitwy. W niej notował ćwiczenia, które uważał za pomocne i refleksje, które uważał za ważne w okresie nawrócenia. Zapiski te stanowią istotę tego, co obecnie nazywamy Ćwiczeniami Duchownymi. Modlitwy w tej książeczce zostały tak ułożone, aby mogły być pomocne w tych ćwiczeniach.

Ćwiczenia Duchowne są podzielone na cztery części, które powszechnie znane są jako „tygodnie”, jakkolwiek każdy tydzień nie ma ustalonej ilości dni. Na pełne przeżycie Ćwiczeń Duchowych potrzeba 30 dni – całego zaś życia, aby je sobie przyswoić.

Wszystkie modlitwy, znajdujące się w tej książce, zostały napisane przez jezuitów. Część z nich jest parafrazą tekstu Ćwiczeń, inne zaś praktycznym ich zastosowaniem. Modlitwa jezuitę przesiąknięta siedemnastowieczną pobożnością, może być umieszczona tuż obok modlitwy reformatora społecznego z dwudziestego wieku. Refleksje czołowego teologa lub urzędnika kościelnego mogą występować po rozważaniach zwykłego księdza, pracującego w parafii. Czytając tę książkę odkryjesz swój własny i zarazem najlepszy sposób modlitwy. Część z tych tekstów może przemówić do Ciebie zaraz po pierwszym ich przeczytaniu, inne zaś mogą wydać się niezrozumiałe. Jeśli jednak będziesz cierpliwy wobec nich, ubogacą cię swą mądrością, która pogłębi twoją własną modlitwę.

Módl się nimi, jeśli uważasz je za pomocne. Używaj ich w czasie rekolekcji i wtedy, kiedy twoje własne słowa cię zawodzą. Możesz odczuwać pragnienie, aby zmienić ich treść w taki sposób, który w obecnym czasie dokładniej wyraża twoje uczucia. Innym razem możesz chcieć powrócić do modlitwy, która za pierwszym razem zdawała się nie przemawiać do ciebie. To jest szczególnie ważne przy pozycji, która wymaga wielokrotnego czytania, aby w pełni objawiła swój sens.

Ignacy pozostawił Kościołowi w spuściźnie duchowość, która rzeczywiście rozpałała serca ludzi, począwszy od pokolenia Ignacego, aż po czasy współczesne. Autor umieścił w tej książce modlitwy jezuitów ufając, że serca tych wszystkich, którzy będą się nimi modlić, rozpała się ogniem.

O. Michael Harter SJ
Święto św. Ignacego z Loyoli
31 lipca 1993 r.